

mursten. I virkelighedens verden kan man kun leve af den rigtige indtægt, man har, og der er altså ikke nogen indtægt i bare at eje mursten.

Så det er en uretfærdig skat hvilende på helt forkerte principper, og denne holdning står hele Venstre bag. Så uanset hvad der er skrevet i fortiden her og dér af forskellige epistler, er det Venstres politik, at vi vil af med lejeværdien så hurtigt som overhovedet muligt, lige så snart der er flertal for det.

Et af argumenterne imod lejeværdien er, at den er utrolig asocial. I modsætning til hr. Frank Aaen, som ikke har fattet en pind af det hele, og som tror, at alle, der ejer en bolig, er millionærer og meget, meget rige mennesker, er det sådan, at de, der bor i ejerboliger, har meget forskellige indkomstforhold. Nogle tjener meget, andre tjener lidt.

Sådan er det også inden for lejeboligerne. Der er også nogle, der tjener meget, og der er andre, der tjener lidt. Der er en spredt indkomstfordeling også i ejerboligsektoren, og det asociale består i, at to familier, der bor ved siden af hinanden, har samme rækkehus f.eks., har samme vurdering og samme lejeværdi, betaler det samme i skat i kroner og øre, uanset om de tjener 100.000 kr. om året eller de tjener 1 mio. kr. om året. Derfor er lejeværdibeskatning dødhamrende asocial.

Men det er der jo ikke noget nyt i, for når det gælder regeringens politik, har den jo i det hele taget taget sigte på at ramme de dårligst stillede i vores samfund. Man har indført en bruttobeskatning, som er uden bundfradrag, og som i særlig grad rammer de laveste indtægter. Man har indført grønne afgifter, som rammer asocielt, for alle har behov for et bad og meget andet, har behov for at bruge de ting, som er afgiftsbelagt, uanset om man tjener meget eller lidt.

Der er altså en gennemført linje i den politik, som den socialdemokratiske regering fører, nemlig at de dårligst stillede i vores samfund skal betale en større og større del af skattebyrden.

Derfor er det naturligt også for os andre, som repræsenterer – ja, Venstre i sig selv er jo i realiteten landets største arbejderparti, at vi har en særlig forpligtelse til at komme med forslag, som sørger for, at de, der har de laveste indkomster, slipper for den høje skat.

Derfor vil en afskaffelse af lejeværdien have den gode virkning, at den i særlig grad kommer dem, der har de laveste indkomster, til gode. Nøjagtig som hvis man afskaffer ejendomsskat-

ter, vil det også i særlig grad komme dem, der har de laveste indkomster, til gode, for de har altså en lav indkomst, og de bliver økonomisk meget, meget hårdere påvirket af en kroner og øre-ejendomsskat og -lejeværdibeskatning end dem, der tjener mange penge.

Så er der kommet nogle forskellige indvendinger. Det var jo rørende at høre hr. Jes Lunde i sådan en nyansvarlighedsbetragtning. Jeg forstår godt, når man ser på fortiden, at man er nødt til at prøve at gafle sig ind på, at man er ansvarlig, og nu begynder man så at bruge statens underskud som argument imod at fjerne lejeværdien.

Vi har et fremragende forslag, der hedder »Frem mod år 2000 – mindre gæld, mere frihed.« Deri er for 27 mia. kr. forbedringer. Der er for 15 mia. kr. skattelettelser og en 12 mia. kr.-forbedring af statsfinanserne. Så vi har det hele med. Vi har fjernet lejeværdien, vi har sænket erhvervsskatterne, og vi har sammenlagt formindsket statens underskud, så vi er meget ansvarlige. Og det, jeg siger her, er ikke mindst møntet på de nyansvarlige partier, som lige pludselig interesserer sig for statens finanser.

Dernæst er det fra CD's side blevet sagt, at det var et lidt uheldigt tidspunkt lige nu. Det kan da godt være, at vi skal have det folketingsvalg først, inden vi i fællesskab kan afskaffe lejeværdien, men så kunne begge partier vel arbejde på, at det folketingsvalg snart kommer, så vi kan få det rigtige tidspunkt rykket frem og ikke mindst af hensyn til boligejerne få afskaffet lejeværdien så hurtigt som overhovedet muligt.

Så er der det dér, som også skatteministeren er inde på, med, at man har forgyldt boligejerne og de er blevet så velhavende og så rige i kraft af regeringens politik. Da der var skattereformdrøftelser i 1993, blev der fra Venstres side klart spurgt, hvad lejeværdien skulle være, hvis der skulle være ligevægt mellem en reduktion af rentefradragsretten og en lejeværdisænkning. Man sagde 1,7 pct., man satte den til 2 pct., og det var i en klar erkendelse af, at boligejerne under ét blev dårligere stillet ved denne omlægning af rentefradragsretten og lejeværdien.

At man så har fået et rentefald, som hr. Thulesen Dahl så rigtigt påpeger, som har gavnet kontantpriserne, er ikke noget, regeringen kan tage til indtægt. Det er en konsekvens af mange års hårdt arbejde fra den forrige regering, som har skaffet grundlag for en langt lavere rente i forhold til den rente på over 20 pct., som vi overtog fra den daværende socialdemokratiske regering. Så det går heller ikke.